

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΚΩΜΙΚΗ

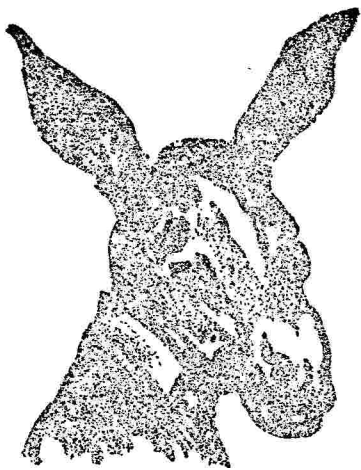
ΑΡΙΘΜ. 9

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12, ΗΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΚΑΘ' ΕΣΑΜΗΝΙΑΝ—Τιμή φύλλου λεπτ. 10

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 2 Μαρτίου 1875.

ΟΝΟΛΟΓΙΑ

Αἱ παραδοξολογίαι παντὸς εἴδους, θρησκευτικαί, φιλοσοφικαί, ἱστορικαί, ἐπιστημονικαί καὶ ἄλλαι εἶναι σήμερον τοῦ συρμού. Χθὲς ἀκόμη ἀνεγινώσκομεν εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας ὅτι ἡ Εὐα ἔκαμε καλὰ νὰ φάγη τὸ μῆλον' προχθὲς ἐπληροφορούμεθα παρὰ τοῦ κόμητος Γοθινῶ ὅτι τὰ τρόπαια τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῆς Σαλαμῖνος εἶναι ἀπλᾶ ἀποκνήματα τῆς πατριωτικῆς φαντασίας τοῦ Ἡροδότου' οὐ πρὸ πολλοῦ ἐδιδασκόμεθα ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ὅτι ὁ κάλλιστος τρόπος τοῦ πλουτεῖν εἶναι τὸ δαπανᾶν ἄνευ φειδοῦς ἢ μέτρου· σήμερον δὲ « Αἰὼν », ἀναγγέλλει ἡμῖν ὅτι τὸ βασιλεύειν εἶναι ἱερωσύνη ἀπαγορεύουσα τὸν γέλωτα καὶ τὸν χορὸν, ὁ δὲ βασιλεὺς καλόγηρος, πλὴν μόνως τῆς διαφορᾶς ὅτι φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέμμα καὶ ἔχει καλιμμαύχιον.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ κόσμος τῶν γραφόντων, βαρυνθεὶς ν' ἀποδεικνύῃ ὅτι δύο καὶ δύο κἀμουν τέσσαρα, ἀπεφάσισε ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὸ ἄθροισμα ἀποτελεῖ πέντε ἥτοι μίαν σωστὴν τύφλαν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐρῶν λόγου καὶ τῆς ἀριθμητικῆς.

Ἡ ἐπαναστατικὴ αὕτη μανία κατὰ πάσης ἀληθείας αὐτοφώτου ὡς τὰ ὀπίσθια τῶν πυγολαμπίδων δὲν εἶναι νέα. Παραδείγματα αὐτῆς ἠδυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν ἀπειρα καὶ μάλιστα ἐκ τῶν ἐνδοξοτέρων. Ὅπως ἡ ποδάγρα προσβάλλει κατὰ προτίμησιν τοὺς πλουσίους ἀριστοκράτας, ἢ ἀριστοκρατικούς κατὰ τὸν Κ. Κόντον, οὕτω καὶ ἡ πρωτοτυπίαλυμαίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοὺς πατοῦντας τὰς ἀκρωρείας τῆς τε ἐπιστήμης καὶ τῆς φιλολογίας. Ἀλλὰ περὶ τούτων σήμερον οὐδεὶς λόγος· μίαν μόνην παραδοξολογίαν σκοποῦμεν ν' ἀνασκευάσωμεν, τὴν τοῦ μεγάλου Βυρῶνος, πλέξαντος ἀμάραντον στέφανον εἰς τὸν ὄνον.

Κατὰ τὸν ἐνδοξὸν φυσιοδίρην ὁ ὄνος ἤθελεν εἶναι τὸ ὠραιότερον τῶν ζώων, ἂν δὲν ἦτο ἄσχημος.

Εἰς τὸν ἀφορισμὸν τούτον οὐδὲν ἔχομεν ν' ἀπαντήσωμεν εἰμὴ μόνον ὅτι πᾶν περιττὸν ὄργανον εἶναι δυσμορφίη, ἢ δὲ φύσις ἠπατήθη δοῦσα μακρὰ ὄτα εἰς τὸν ὄνον, ἀφοῦ οὕτως οὐδὲν ἄλλο ἀκούει πλὴν τῆς ράβδου.

Κατὰ τὸν αὐτὸν Βυρῶνα ὁ ὄνος σέβεται καὶ ἀγαπᾷ τὸν αὐθέντην του.

Ἡ φράσις αὕτη εἶναι εὐφημισμός· ἡ δὲ μακρὴ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ ὄνος φοβεῖται τὸ ξύλον καὶ λατρεύει τὰ λάχανα, τὸν δὲ αὐθέντην του δάκνει μετὰ χαρᾶς, ὅσάκις νομίζει ὅτι δύναται ἀκινδύνως νὰ μεταμορφωθῇ ἀπὸ χορτοβόρου εἰς σαρκοφάγον.

Τοῦ ὄνου ἡ τιμιότης εἶναι τοῦλάχιστον ἀμφίβολος· προτιμᾷ πάντοτε τὴν μερίδα τοῦ γείτονος αὐτοῦ τῆς ἰδικῆς του, πρὸ πάντων ὅταν ὁ γείτων του τύχη ἵππος.

Ὁ ὄνος εἶναι φύσει φθονερός· ἂν ὁ ἵππος ἦναι γενναῖος, ἂν ἠρίστευσεν ἐν ταῖς μάχαις, ἂν προσφέρωνται αὐτῷ περιποιήσεις, σάχαρις καὶ θωπεῖαι, ὁ ὄνος βλέπων ταῦτα καταπίνει τὴν φαρμακερὰν χολὴν του, περιμένων εὐκαιρίαν νὰ ἐμέσῃ αὐτὴν κατὰ τοῦ ἵππου.

Τὸν ὄνον ἐπήνεσεν ὁ Βυρῶν καὶ ὡς νοήμονα· ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου εἶναι ὅτι ἅμα δοθῇ αὐτῷ περισσοτέρα τῆς συνήθους κριθῆ ἢ ὀλιγώτεροι ραβδισμοί, ἀμέσως νομίζει ὅτι μετεμορφώθη εἰς ἵππον καὶ ἀνορθώνει τὰ ὄτα.

Τὴν ἀσέλγειαν τοῦ ὄνου κηρύττουσιν ἡ Γραφή καὶ οἱ προσφῆται· τὴν ματαιότητά του, ἢ προθυμίαν μεθ' ἧς ἐνδύεται λεοντῆν ὅσάκις εὖρη τοιαύτην, τὴν δὲ χαμέρπειάν του, τὰ λακτίσματα ἅτινα δίδει εἰς τὸν θνήσκοντα βασιλέα τῶν ζώων.

Ἄν κατὰ τύχην φοροθώσιν ἐπὶ τῆς ῥάχμας τοῦ ἄνου ἄγμα λείβαντα ἢ τὸ σάγμα αὐτοῦ φέρη τ' ἀρχικὰ στοιχεῖα ἀνδρῶς εὐπολήπτου, ὁ ἄνος παρεξηγῶν τῶν ἐντυγχανόντων τὰς ὑποκλίσεις, εὐθὺς φαντάζεται ὅτι ἐπανῆλθεν ἡ χρυσὴ ἐπαχὴ τῆς αἰγυπτιακῆς κτηνολατρίας:

Ἡ σοφία τῶν ἐθνῶν ἀπεφάνθη πρὸ πολλοῦ περὶ τοῦ ζώου τούτου. Παντὸς ἔθνους καὶ πάσης ἐποχῆς αἱ παροιμίαι ἀπὸ Παρισίων εἰς Περίνον, ἀπὸ τοῦ Μαῦσέως μέχρι τοῦ Πάτερ Περδικάρη συμφωνοῦσι πρὸς ἀλλήλας. Καὶ ἐν τούτοις ὁ Βυφῶν, ὁ Γουεράτσκις καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐτόλμησαν, ἀφηροῦντες τοιαύτην ἐτυμηγορίαν, ν' ἀπολογηθῶσιν ὑπὲρ τοῦ ἄνου. Εἰς τὴν εὐγλωττίαν τῶν δικηγόρων τούτων συνήνωσεν ὁ πελάτης τὴν βροντώδη φωνὴν του, καὶ χάρις εἰς τὴν συναυλίαν ταύτην ὁ ἄνος σήμερον βασιλεύει ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Εἰς αὐτὸν ἀπονέμονται, ἀντὶ ραβδισμῶν, ἀξιώματα, θέσεις, ψῆφοι, σταυροὶ, χαρτοφυλάκια, ποιητικαὶ δάφναι καὶ κα.λ.ικέ.λαδοὶ ἔδραι· ἡ δὲ Τύχη, τυφλὴ οὖσα, ἀπατάται πολλάκις κάκεινη καὶ δίδει εἰς αὐτὸν ἑκατομύρια.

Ἐκ πάντων τούτων ἡ μὲν φύσις τοῦ ἄνου δὲν ἠλλοιώθη, διότι εἶναι ἀνεπίδεκτος μεταβολῆς, τὸ σχῆμα ὅμως αὐτοῦ τοσαύτας ὑπέστη τροποποιήσεις, ὥστε πρὸς ἀκριβοῦς τοῦ κτήνους μελέτην καὶ ἀναίρεσιν τοῦ Βυφῶνος, θέλομεν ἀναγκασθῆ νὰ ἐξετάσωμεν κατὰ σειράν τὸν ἄνον πολιτικόν, τὸν ἄνον καθηγητὴν, τὸν μουσολήπτορ ἄνον, τὸν ὑποψήφιον ἄνον, τὸν κομψόν ἄνον, καὶ τὸν ἄνον ὁμογενῆ. Ἡ σειρά ἄρχεται ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀριθμοῦ.

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.

Ἐν συνομιλίᾳ τινὶ περὶ τοῦ κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα δολήντος χοροῦ εἰς τὴν ἐν Πειραιεὶ Δέσχην, ἐλεγέ τις ἐκ τῶν ἐκεῖ παρευρεθέντων ὅτι la reine du bal ἦν ἡ κ. Ξ. Τότε ἀπήντησεν χασμῶμενος ἕτερος, φαντάζομαι τὰς κυρίας τῆς τιμῆς καὶ τὸν λαὸν τῆς βασιλείας ταύτης.

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου φορέσας καθαρὸν ὑποκάμισσον τὸ ἑσπέρας τῆς παρελθούσης Κυριακῆς δὲν ἀνεγνωρίσθη. Ὁ «Ἄσμοδαῖος» θὰ κάμη αὐτὸν ὡς ἀγνωστὸν ἀργότερα, ἵνα μὴ τὸ ἐρχόμενον ἔτος, ὅτε πάλιν ὁ Κύριος αὐτός θὰ ἀλλάξῃ ὑποκάμισσον, παραγνωρίσθῃ ὑπὸ τῶν περιέργων.

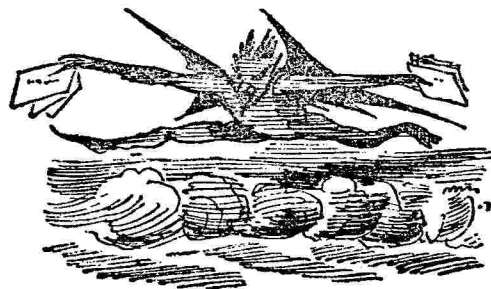
Κατὰ μίμησιν τῶν κκ. Ζαβιτζάνου καὶ Νάκη, ἐκδιδόντων φαρμακευτικὰ καὶ φιλολογικὰ δελτία, ὁ κ. Ν. προκηρύττει τὴν ἐκδοσὶν δελτίου τακτικοῦ τῶν τρεχουσῶν νυμφῶν μετὰ τῶν προικῶν αὐτῶν.

Κατὰ τὴν τελευταίαν πράξασιν ἑλληνικοῦ δράματος κυρία τις ἐν τῇ πλατείᾳ ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα.

«Τόσον πολὺ σὰς συγκινοῦσι τὰ προϊόντα τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ γείτων τῆς.

«Ὁχι, κύριέ μου κλαίω τὸ τριδραχμὸν τὸ ὁποῖον ἔδωκα καὶ τὴν κότταν τὴν ὁποῖαν ἠμπόρουν ν' ἀγοράσω δι' αὐτοῦ».

Ὁ κ. Χ. ἐρωτηθεὶς καθ' ὁδὸν παρ' ἀθρήσκου τινὸς πόσας ἔχει ἡ ἁγία τεσσαρακοστὴ ἑβδομάδας· ἐξ ἀπήντησεν· ἀλλὰ λησμονεῖτε τὴν ἑβδομάδα τῶν παθῶν, προσέθεσεν ἕτερος τυχαίως ἐκείθεν διερχόμενος· ἂν ὑπολογίσω καὶ ταύτην ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ, ὑπέλαβεν μετὰ συγκινήσεως ὁ Χ., τότε θὰ ἀναγκάζωμαι νὰ νηστεύω καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ὅπερ ἴσως μὲ καταστήσῃ ἐμπαθῆ.

Ἀξιότιμε Κύριε Συντάκτα,

Εἰς τὸν τελευταῖον ἀριθμὸν τοῦ «Ἄσμοδαίου» σας ἀναφέρετε μεταξὺ ἄλλων, ὅτι κατὰ τὸν σοφὸν Κονφούκιον, τὸ κυριώτατον γνῶρισμα λαοῦ ἐξευγενισμένου εἶναι τὸ «πάντοτε κλείειν τὴν θύραν.» Τοῦτο μ' ἐνθύμισε τί μοὶ συνέβη πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν εἰς Παξούς.

Ἠγάπων ὠραίαν Κυρίαν, ἥτις κατὰ δυστυχίαν εἶχεν ἀρχάς, αἱ ὁποῖαι ἐμπόδιζαν τὴν ἐργολαβίαν μου νὰ λάβῃ ἐν τέλος. Καλοκαιρινὴν τινα ἡμέραν μεταβάς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς εὔρον τὴν θύραν τῆς αἰθούσης ἀνοικτὴν ἕνεκα τοῦ καύσωνος. Ὅτε ἔκλεισα αὐτὴν ἠρωτήθην μετὰ σκυθρωποῦ ὕφους· διατί πράττω τοῦτο. Ἄλλ' ἀφοῦ ἐπληροφόρηθην ὅτι τὸ κλείειν πάντοτε τὴν θύραν παραγγέλλεται ῤη ὡς ὑπὸ τοῦ Cong-Fou-Tseu, ἡ οἰκοδέσποινα, ἥτις εἶχεν ἀρχὴν νὰ σέβεται τοὺς σοφοὺς οὐδὲν εὔρεν ν' ἀντιτείνῃ εἰς τὴν αὐθεντείαν τοιοῦτου ὀνόματος καὶ ἡ συνέντευξις ἔλαβε τέλος κεκλεισμένων τῶν θυρῶν.

Ἐπιστρέψας οἶκαδε ἤναψα τρεῖς λαμπάδας εἰς τιμὴν τοῦ Κονφουκίου, ὃν ἐθεώρουν ὡς τὸν μέγιστον τῶν σοφῶν καὶ τὸ παράγγελμα αὐτοῦ ὡς τὸ σφώτατον τῶν ἀποφθεγμάτων.

Ἐκτοτε ὅμως, κύριε Συντάκτα, ἐμεγάλωσα, ὑπανδρεύθην, ἔγυνα οἰκογενειάρχης καὶ καταστηματούχης. Ὅλα ταῦτα μ' ἔκαμαν νὰ μὴ εὐρίσκω πλέον οὔτε πολὺ ῤηθὸν, οὔτε ἀκίνδυνον διὰ τὴν οἰκογενειακὴν εἰρήνην τὸ ῤητὸν τοῦ σοφοῦ τῆς Κίνας. Προτείνω λοιπὸν νὰ τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως· Κυριώτατον γνῶρισμα λαοῦ ἐξευγενισμένου εἶναι τὸ ἀφίγειν τὴν θύραν ὅπως τὴν εὔρε.

Δουλὲς σας,

ΠΙΠΗΣ ΚΑΝΣΟΥΚΕΦΑΛΟΣ